

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

วิเทศปรีทธรดนต์น์

การริเริ่มของไทย เพื่อแก้ไขปัญหาสงครามชายแดน

สภ

-

3.5

355.027

2521

๘

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961187554

64983

รท

จ. 5

355.027

2521

การริเริ่มของไทย เพื่อแก้ไขปัญหาสงครามชายแดน

* หมายเหตุ

แปลและเรียบเรียงจากบทความในนิตยสาร FAR EASTERN ECONOMIC REVIEW เรื่อง "THAILAND BRAVES THE BORDER MINEFIELD".

เขียนโดย Richard Nations ลงฉบับที่ February 10, 1978

สิ่งพิมพ์รัฐบาล

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

การริเริ่มของไทย เพื่อแก้ไขปัญหาสงครามชายแดน

กรุงเทพมหานคร : ดร. อุปติกร ปาจริยางกูร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของไทยได้เดินทางไปเยือนกรุงพนมเปญเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ท่ามกลางความเคลื่อนไหวในวงการระหว่างประเทศ ซึ่งสามารถจะพลิกความคาดหมายในด้านดุลยภาพแห่งพลังอำนาจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้

สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งเคยสนับสนุนการฟื้นฟูสัมพันธภาพระหว่างไทย - กัมพูชา มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ก็ได้ส่ง นางเต็ง หมิง-เฉา ภริยาหม้ายของนายจูลู เอน-ไล อดีตนายกรัฐมนตรีนั่งเรือไปเยือนกรุงพนมเปญก่อนหน้านี้แล้ว โดยมีเป้าหมาย เพื่อแสดงออกถึงการสนับสนุนรัฐบาลของนายพล พต ซึ่งกำลังมีภาระหน้าที่หนักต้องขับเคี่ยวในสงคราม กับ เวียดนามและศัตรูภายในประเทศเอง นอกจากนี้การที่สาธารณรัฐประชาชนจีนได้ส่งนางเต็งมาเยือนกัมพูชาในระยะเวลาเดียวกับที่ไซเวียดได้ส่ง พลเอก กรีกอริซีส พัพโลฟสกี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม และผู้บัญชาการกองกำลังภาคพื้นดินไปเยือนนครเวียงจันทน์ ยังมีเป้าหมาย เพื่อแสดงให้เห็นด้วยว่าสาธารณรัฐประชาชนจีนยังมีความผูกพันอยู่กับภูมิภาคแห่งนี้

การเดินทางไปเยือนกรุงพนมเปญของรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศแห่งประเทศไทย อาจยังผลให้รูปการณ์ของสงครามชายแดนในอินโดจีน ซึ่งซ่อนเงื่อนวถวนสามารถเปลี่ยนรูปไปก็ได้ ในขณะที่รัฐบาลสังคมนิยมของทั้งพนมเปญ และฮานอยต่างก็ประณามกันและกันว่าฝ่ายหนึ่งเป็นพวก "ปฏิกริยา" ทางฝ่ายพนมเปญก็ได้ให้การต้อนรับขับสู้คณะผู้แทนทางการทูตระดับสูงจากรัฐบาลที่ได้รับการสนับสนุน

จากฝ่ายทหารของประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านประเทศหนึ่ง โดยมีเป้าหมายเพื่อการปรับปรุงความสัมพันธ์และแก้ไขข้อขัดแย้งทางชายแดนของประเทศไทยทั้งสอง โดยสันติวิธี

นายเอียง ชารี รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของกัมพูชาได้พยายามขจัดข้อเคลือบแคลงบางอย่างที่บางคนคิดว่าจะมีอยู่เกี่ยวกับเจตนาซ่อนเร้นที่อาจมีอยู่เบื้องหลังความเคลื่อนไหวทางการทูต ที่ค่อนข้างจะดำเนินไปอย่างเร่งด่วนนี้ออกไปเสีย เขากล่าวปราศรัยในงานเลี้ยงรับรองคณะผู้แทนทางการทูต ๑๘ คน เมื่อคืนวันที่ ๓๑ มกราคมว่า "ถ้าสาธารณรัฐประชาธิปไตยกัมพูชาของเราไม่ได้รับสันติสุข และความมั่นคงปลอดภัยอันสืบเนื่องมาจากการกระทำใด ๆ อันเป็นการรุกราน ขยายดินแดน และเป็นการแทรกแซงแล้วประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกย่อมจะไม่ได้รับสันติสุข และความมั่นคงปลอดภัยด้วยเช่นกัน"

ถ้อยแถลงของพนม เปญมีอยู่ว่า สงครามครั้งนี้ไม่ใช่เป็นแต่เพียงเรื่องที่เกี่ยวข้องเฉพาะในภูมิภาคอินโดจีนเท่านั้น นายเอียง ชารี คุประหนึ่งจะกล่าวว่า รัฐบาลของทุกประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลสังคมนิยมหรือในรูปการปกครองอื่นก็ตาม ต่างก็มีส่วนได้ส่วนเสียกับการแสดงถึงความแน่วแน่นในการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของกัมพูชาต่อต้าน "รูปแบบการขยายดินแดนและการผนวกดินแดนของกองกำลังผู้รุกรานจากเวียดนาม" พนม เปญแสดงเจตนาให้เห็นอย่างชัดเจนว่าต้องการให้ประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านได้เป็นเสมือนหน้าตาทางการทูตที่จะช่วยเผยแพร่ถ้อยแถลงดังกล่าวไปสู่ประเทศต่าง ๆ โดย เฉพาะอย่างยิ่งประเทศในกลุ่มสมาคมอาเซียน

แต่แม้กระนั้น ความรู้สึกหวาดระแวงทางประวัติศาสตร์ ในด้านความ

ไม่มั่นคงปลอดภัยของผู้นำกัมพูชาที่ได้เผชิญกับรูปการฉ้อที่ เป็นมา โดยตลอดเกี่ยวกับ
เล่ห์กลการข่มขู่อัน เป็นอุปสรรคขวางกั้นระหว่างประเทศ เพื่อนบ้านสองประเทศ คือ
เวียดนาม และไทย ซึ่งต่างก็มีขนาดประเทศใหญ่กว่ากัมพูชาถึง ๘ เท่า นับได้ว่า
เป็นแรงผลักดันอันลึกล้ำที่ทำให้พม เญในปัจจุบันต้องรีบ เร่ง เสริมสร้างเชื่อมั่นใจ
ในการ "ฟื้นฟูสัมพันธภาพกับทางกรุงเทพฯ" การที่มีกองกำลังเวียดนามถึง ๘
กองพลลงละเมิดเขาในพรมแดนด้านตะวันออกของกัมพูชา นั้น ก็อาจทำให้กัมพูชา
เร่งรัดดำเนินการควยวิถีทางทางการทูตในทุกวิถีทาง เพื่อป้องกันรูปการฉ้อที่คล้าย
นี้ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้จากประเทศไทย

มีหลายสิ่งหลายอย่าง ที่ปรากฏออกมาอย่างชัดเจนจากคำปราศรัยของ
นายเอียง ซารี ในงานเลี้ยงรับรองถึงคำปราศรัยตอนหนึ่งที่ว่า "เราจะต้องไม่
กระทำการใด ๆ อันเป็นการบ่อนทำลายความมั่นคงปลอดภัยของกันและกัน เช่น
การทำจารกรรม และการปฏิบัติการใดในอันที่จะล้มล้างระบอบปกครองของกันและ
กัน และเราจะต้องไม่ยินยอมให้ประเทศใดใช้ดินแดนของเราจะโดยทางตรง หรือ
ทางอ้อมก็ตาม ที่เป็นการขัดต่อแถลงการณ์ร่วมกัมพูชา - ไทย เมื่อวันที่ ๓๑
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๘" แห่งข่าวทางการทูตในกรุงเทพฯที่ความคำกล่าวอ้างของ
นายเอียง ซารี ที่ว่า "การทำจารกรรม" และ "ปฏิบัติการใดในอันที่จะล้มล้าง
ระบอบการปกครองของกันและกัน" ว่าคงจะเป็นการกล่าวหาอย่าง เป็นนัย ๆ ต่อ
การปฏิบัติการอย่างลับ ๆ ของพวกที่เรียกกันว่า "เขมรเสรี" ซึ่งเป็นกองกำลังต่อ
ต้านของพวกนิยมลอนนอล ที่ส่วนใหญ่กะเกณฑ์กันมาจากด้านผู้ลี้ภัยชาวเขมร ในไทย
ใกล้พรมแดน ผู้สังเกตการณ์บางคน เชื่อกันว่าการที่ทหาร เขมรแดงได้เข้าไปโจมตี
หมู่บ้านชาวไทยหลายครั้งหลายหนนั้น อาจจะมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากการปฏิบัติการ
ลักลอบโจมตีของพวก เขมร เสรีตามพรมแดนก็เป็นได้

แต่สำหรับ เนื้อหาสาระที่ทางฝ่ายไทยจะมีส่วน เกี่ยวข้องด้วย เป็น
อย่างมากและมุ่ง เจรจาด้วยก็คือ ปัญหาความตึงเครียดตามแนวพรมแดนที่ยืดเยื้อมา
เป็นเวลานาน แม้ว่าทางพม เป็นจะมีที่ท่ายอมรับความสัมพันธ์อันดีทางการทูต ต่อ
กันนับตั้งแต่ พลเอก เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ นายกรัฐมนตรี ได้เข้ายึดอำนาจเมื่อ
เดือนตุลาคมที่แล้วก็ตาม ทหารกัมพูชาก็ยังคงรุกรำดินแดน เข้าไปในเขตไทย เสมอ
บางครั้งก็ เข้ามามากคนไทยในหมู่บ้านใกล้เคียงแดน เป็นจำนวนมาก

การกล่าวโทษ : นายอุปติศร์ หาได้มองข้ามข้อวิพากษ์วิจารณ์ ในเนื้อหาสาระ
ที่กล่าวนี้ไม่ แต่เขาก็พยายามหันเหความสนใจในอันที่ถูกลกล่าวโทษ โจมตีจาก
ประเทศเจ้าบ้านนั้นเสีย เขาได้กล่าวในงานเลี้ยงรับรองว่า "เป็นที่น่าเสียใจ
เป็นอย่างยิ่งว่า เหตุการณ์ในอดีตที่เพิ่งผ่านมาได้เกิดจากการเข้าใจผิด และมีการ
ปฏิบัติการที่รุนแรงเกิดขึ้น โดยการกระทำของมือที่สาม"

และโดยแท้จริงแล้ว ก่อนที่นายอุปติศร์ จะเดินทางมากรุงพนมเปญไม่
นานนัก พลเอก เกรียงศักดิ์ นายกรัฐมนตรีของไทยก็ได้กล่าวกับผู้สื่อข่าว ใน
กรุงเทพฯ ถึงการปฏิบัติการของกองกำลังฝ่ายที่สามได้ก่อความ ก่อให้เกิดความไม่
สงบสุขขึ้นในบริเวณชายแดนไทย - กัมพูชา แต่ก็คล้ายกับคำกล่าวของรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงต่างประเทศของไทย คือ ท่านนายกรัฐมนตรีไม่เปิดเผยว่า
ใคร คือ ผู้อยู่เบื้องหลังการปฏิบัติการของมือที่สามนั้น ถ้อยแถลงในลักษณะซึ่งทาง
การที่แตกต่างออกไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็คือ ทางพม เญไม่ยอมรับผิดชอบต่อการที่
ทหารกัมพูชาได้รอบเข้ามาโจมตีในเขตพรมแดนไทย

ในการปฏิบัติการที่กล่าวกันว่า เป็นบทบาทของมือที่สามนั้น มีอยู่หลาย
ฝ่ายด้วยกัน ที่ถูกเพ่งเล็งมากที่สุดก็คือ การปฏิบัติการบ่อนทำลายของฝ่าย

คอมมิวนิสต์ในไทย ซึ่งตามรายงานของหน่วยสืบราชการลับในไทยแล้วพวกนี้มีฐานการปฏิบัติการอยู่ ๔ แห่ง ทางตอนเหนือของกัมพูชา หรือไม่ก็อาจเป็นการปฏิบัติการของทหาร เขมรฝ่ายที่ต่อต้านการเป็นผู้นำของ นายพล พต ที่แยกตัวออกมา (ฝ่ายที่นิยมसानอยก็อาจเป็นได้)

ยิ่งไปกว่านั้นท่าทีของ เวียดนามก็ยัง เป็นที่ระแวงกันอยู่ต่อการ เดินทางไปเยือนพนมเปญของนายอุปติสร แม้ประเทศไทยจะยังคงยืนยันอย่างแน่วแน่ ในการวางตัว เป็นกลางอย่าง เกร็งครัดต่อสงครามชายแดนระหว่าง เวียดนาม-กัมพูชา แต่อย่างไรก็ตามภาษาทางการทูตที่นำฟังของนายอุปติสร ที่กล่าวในกรุงพนมเปญ ก็อาจทำให้ทางसानอย เข้าใจไปได้ว่า เขาสนับสนุนกัมพูชา และจะยิ่ง เป็นไปได้ มากขึ้นถ้าความตึงเครียดทางชายแดนไทย-กัมพูชา ลดลงและมีการฟื้นฟูด้านการค้าต่อกัน พลเอก เกียติศักดิ์ เองก็อาจจะเสียใจที่ถูกมองไปในแง่ที่สนับสนุนผู้แพ้หากว่าประเทศไทยได้ดำเนินการถึงขั้นการตกลงปลงใจกันแล้ว ก็คงจะไม่อยากเห็น รัฐบาลของนายพล พต มีอันต้องถูกโค่นล้มไปในเวลาอันรวดเร็ว และมีรัฐบาลใหม่ที่ฝักใฝ่सानอยอย่าง เปิดเตย เข้ามาแทนที่

สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งได้สนับสนุนการฟื้นฟูสัมพันธ์ภาพระหว่าง ไทย-กัมพูชา เมื่อครั้งปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ก็อาจจะให้คำมั่นสัญญา อันเป็นการสนับสนุนทางกรุงเทพฯ ในลักษณะการปฏิบัติเช่นปัจจุบัน การที่ นายอุปติสร ได้เดินทางไปเยือนกรุงพนมเปญต่อจากนาง เต็ง หมิง - เลา ซึ่งได้เดินทางไปเยือนเมื่อเร็ว ๆ นี้ ทำให้เริ่มเข้าใจกันอย่างกว้างขวางว่า เป็นการสนับสนุนรัฐบาลของ นายพล พต

เจ้าหน้าที่ไทยบางคนที่กรุงเทพฯ แสดงความคิดเห็นเป็นการส่วนตัวว่า นโยบายที่ฝ่ายไทยคำนึงถึงก็คือการมีรัฐบาลชาตินิยมที่แข็งขัน และอิสระของกัมพูชา

แต่แม้กระนั้นก็ปรารถนาให้มีลักษณะที่ไม่นิยมความรุนแรง และมีความเมตตาอารี อารอบมากกว่าผู้นำกัมพูชา เช่นปัจจุบัน แต่ก็มีบางคนคิดกันว่า การที่ได้ปฏิบัติไปนั้น เป็นเพียงนโยบายที่ทางฝ่ายไทยสามารถกระทำได้โดยเปิดเผย เท่านั้น

รายงานข่าวที่ตามมาในวันที่สองแห่งการไปเยือนของ นายอุปติศร์ ที่ ยังความประหลาดใจกันในกรุงเทพฯ ก็คือ รายงานข่าวที่ นายอุปติศร์ กล่าวไว้ว่า "ประชาชนและรัฐบาลไทยยกย่องกัมพูชาถึงความกล้าหาญ และความสำเร็จในการ ต่อสู้ป้องกันเอกราชของประเทศ" ลักษณะ เนื้อความ เช่นนี้ เป็นไปในทางที่ เป็น ประโยชน์แกกัมพูชาเท่านั้น ซึ่งก็มี เพียงวิทยุพนม เป็ญแห่งเดียว เท่านั้นที่รายงานข่าว เช่นนี้ และ เป็นไปได้ที่คำกล่าวของนายอุปติศร์ อาจถูกบิดเบือนไป ข้อความที่ว่า "ความสำเร็จในการต่อสู้ป้องกันเอกราชของประเทศ" นี้ได้เคยปรากฏมาแล้วใน รายงานข่าวถึงสำเนาแสดงความยินดีจากสาธารณรัฐประชาชนจีน และเกาหลีเหนือ เนื่องในโอกาสการเฉลิมฉลองวันกองทัพกัมพูชา เมื่อเดือนที่แล้ว

ทางกรุงเทพฯ ก็กำลังแผ่รอรายละเอียดอยู่อย่างใจจดใจจ่อ จาก คณะผู้แทนไทยชุดนี้ บรรดาสิ่งทีปรากฏให้เห็นแต่ภายนอกอันเป็นการปฏิบัติการ ใน หน้าที่มอบหมายในลักษณะที่ตรงไปตรงมา เพื่อคลี่คลายปัญหา นโยบายสองฝักสองฝ่าย ระหว่างประเทศ เพื่อนบ้านนั้น อาจจะช่วยหลีกเลี่ยงหลุมพรางที่แฝงไว้ด้วยอันตราย ยิ่งใน เรื่องภูมิรัฐศาสตร์ของภูมิภาคแห่งนี้ได้ แต่ตรงกันข้ามรัฐบาลของพล เอก เกรียงศักดิ์ มีความปรารถนาอย่างแรงด่วนที่จะขจัดความยุ่งยาก ทางชายแดน ด่านตะวันออกของประเทศในขณะเดียวกันก็พยายามหลีกเลี่ยงการถูกดึง ให้เข้าไป มีส่วนร่วมในความขัดแย้งในอินโดจีน ซึ่งแทบไม่ต้องคำนึงถึงผลที่จะตามมาในภาย หลังเลย นอกจากนี้ทางกรุงเทพฯ ก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงดุลยภาพ แห่ง อำนาจในภูมิภาคแห่งนี้ได้นอกจากจะมีส่วน เกี่ยวข้องอยู่ด้วย เท่านั้น

Thailand braves the border minefield

By Richard Nations

Bangkok: Thailand's Foreign Minister Dr Upadit Panchariangkul visited Phnom Penh last week in the midst of a series of international moves that could upset the balance of power in Southeast Asia.

China, which has been pushing for friendly Thai-Cambodian relations since 1975, had earlier sent former premier Chou En-lai's widow Teng Ying-chao to Phnom Penh in a show of support for the regime of Premier Pol Pot, who is assailed by internal enemies besides being engaged in a war with Vietnam. And to show it is very much involved in the region, the Soviets had sent to Vientiane Deputy Defence Minister and Commander of the Ground Forces, General Grigoryzich Pavlovsky.

The visit of the Thai Foreign Minister gave the tortuous course of the Indochina border war another ironic twist. As the socialist regimes in Phnom Penh and Hanoi condemned each other publicly as "reactionaries," Phnom Penh welcomed the high-level diplomatic mission dispatched by the military-backed Government in neighbouring Thailand to normalise relations and peacefully resolve border conflicts.

Cambodia's Deputy Premier and Foreign Minister, Ieng Sary, removed what few doubts lingered over the motive behind this relatively abrupt diplomatic move. In a banquet speech on January 31 welcoming the 18-man Thai delegation he said: "If our democratic Cambodia does not enjoy peace and security due to any act of aggression, expansion or interference, other countries in Southeast Asia will also not enjoy peace and security."

Phnom Penh's message is that this war is not just an Indochina affair. Ieng Sary seemed to be saying that every government in the region — socialist or otherwise — has an intimate stake in what Phnom Penh has persistently pictured as its struggle for national survival against "expansionist, annexationist designs of Vietnam's invading forces." Phnom Penh obviously views neighbouring Thailand as a diplomatic window to project this message abroad, particularly to ASEAN capitals.

But the Cambodian leadership's historic sense of insecurity — faced by what it appears to regard as the permanent threat of partition between two

neighbours, Vietnam and Thailand, each eight times its size — provides an additional and perhaps more profound motive for Phnom Penh's present rush to ensure "the smooth development of friendly relations" with Bangkok. With elements of eight Vietnamese divisions reportedly entrenched well inside its eastern frontier, Phnom Penh may be anxious diplomatically to neutralise any possibility of a similar threat from Thailand.

There are more than just hints of such thinking in Ieng Sary's banquet speech: "We must not do anything to violate each other's security, such as spying and carrying out subversive activities and we must not allow anyone to use our territory directly or indirectly in any manner... contrary to the Cambodian-Thai joint communique of October 31, 1975." Diplomatic sources here think that Sary's references to "spying" and "subversive" activities are thinly veiled allegations of clandestine activities by the so-called Khmer Serei, a predominantly Lon Nolist resistance force recruited from the large Cambodian refugee population in Thai camps near the border. Some observers hold that many of the Khmer Rouge raids on Thai villages have been provoked by the cross-border operations of probably exiguous Khmer Serei forces.

But the Thais are also deeply concerned about the protracted border tension. Despite the friendly diplomatic gestures from Phnom Penh since Thai Premier General Kriangsak Chamanand took power last October, border incursions have continued from the Cambodian side, sometimes ending in wholesale massacres of Thai villagers.

BLAME: Upadit did not ignore this critical issue, but he chose to deflect the blame from his hosts: "It is most regrettable," he said at the reception banquet, "that in the recent past some misunderstanding and untoward acts have taken place as the work of a third party."

Indeed, shortly before Upadit left for Phnom Penh, Premier Kriangsak mentioned to reporters in Bangkok the role of a "third force" in stirring unrest along the Thai-Cambodian border, but like his Foreign Minister, the Premier would not say who he thought was behind it. The statement is a variation on the semi-official line of the recent past that Phnom

Upadit: Misunderstanding.

Kriangsak: Third force.

Sary: Threat to peace.

INDONESIA

Confrontation wins pre-poll respite for Suharto

By David Jenkins

Jakarta: Indonesia's ruling generals were a little on the defensive last week, anxiously assuring all those who would listen that their recent two-pronged student-press clamp-down had been essential to preserve national security.

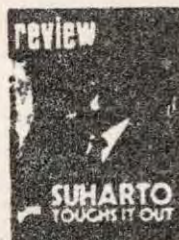
But underneath, there was a mood of quiet exaltation. Gone was the rising sense of panic that had been noticeable two weeks earlier, gone the daily admonitions to "certain groups" to avoid "unconstitutional acts."

The Suharto Government had toughened it out in a confrontation with the forces of domestic dissent. And, for the moment at least, all looked quiet on the home front. Troublesome student leaders were in jail or in hiding, outspoken newspapers had been closed, dissident generals put back in their box. Everything looked set for the unopposed election of President Suharto for a third term at the MPR (Congress) session in March.

Nevertheless, the crackdown was likely to prove a water-shed in modern Indonesian political life. Although ABRI (armed forces) had dealt with the problem at hand (by sweeping it under the carpet, some critics said), the exercise had done nothing to help move Indonesia towards ABRI's announced goal — the "re-civilianisation" of political life.

In fact, it had done the opposite. Democracy had been dealt a heavy blow and the army had seen just how easy it was to step in and impose its will by force of arms. The crackdown began on January 20. Acting to prevent the build-up of what the Defence Minister was later to describe as "a revolutionary situation," Kopkamtib, the Command for the Restoration of Security and Order, shut down seven leading independent newspapers and rounded up more than 140 people, most of them students.

It was the most severe action against opposition forces in four years and it sparked widespread criticism, both at home and abroad. Critics charged that the military-backed Government had resorted to sledgehammer tactics to silence a handful of student dissidents. They said the Government action was crude and heavy-handed, an unwarranted over-reaction to a non-existent threat.

The army took a different view. It argued that a pre-emptive strike had been necessary in order to avoid widespread bloodshed and disruption. An unrepresentative group of student activists had taken it upon itself to attack the President and the people's elected representatives in Parliament, and the press had been irresponsibly fanning the flames of student revolt.

University activists had planned to lead fellow students onto the streets in an act of defiance against the Government and had urged high-school students to join them. As army leaders saw it, all this was leading Indonesia towards a re-run of the violent Malari riots that shook Jakarta in January 1974 during the visit of the then Japanese Prime Minister Kakuei Tanaka. It was essential to strike early, they argued, before the situation got out of hand.

"ABRI will not let a small group of people irresponsibly light dangerous fires that will burn the whole nation," thundered Defence Minister General Maraden Panggabean, the day after the crackdown. "Prevention is better than cure," he added in an address to the Parliament eight days later. "ABRI does not want to extinguish the fire but to prevent it."

A senior general in Kopkamtib expressed the same fears in a slightly different way. "We had indications in 1974 that the students would go out on the streets," he said. "If we had moved one day earlier, we might have prevented all the destruction and loss of life that resulted from that affair." The Timor affair had been another incident in which Indonesia had got into difficulties by hanging back too long, he said. "A lot of people are still asking why Indonesia didn't step in earlier."

SURGERY: By stepping in early, ABRI reasoned, it could give the nation a "cooling off" period. A "surgical operation" seemed the best way to achieve this end. "Very few of those detained will appear in court," a senior Defence Ministry official admitted. "The problem is just that they are too emotional or too fanatical. We want to keep them out of the way for a while."

Even those members of the Government who look on themselves as social engineers seemed to find little difficulty in justifying the decision. "It is disappointing to have to react like this," admitted one. "But if it comes to a breakdown in society, if it comes to a civil war, the army will never stand for it. If

Penh is not responsible for many of the border raids.

Various candidates have been suggested for the role of this "third force." Among the more probable are the Thai communist insurgents which, according to Thai intelligence sources, operate from four bases in northern Cambodia; or a dissident faction of the regular Khmer soldiers responsive to an anti-Pol Pot (possibly pro-Hanoi) faction in the leadership.

Moreover, the shadow of Vietnam hangs over the whole Upadit visit. Thailand upholds the strictest neutrality in the Vietnam-Cambodia border war but however bland Upadit's diplomatic language, his very presence in Phnom Penh may be viewed in Hanoi as diplomatic support for the other side, all the more so if border tensions are reduced and trade develops. Gen. Kriangsak would probably regret being seen to back a loser. If Thailand reaches an agreement with Phnom Penh, it would not like to see the Pol Pot regime collapse overnight to be replaced by an openly pro-Hanoi government.

China, which has encouraged the development of Thai-Cambodian relations since 1975, may promise considerable comfort to Bangkok in its present course. Upadit's visit follows Madame Teng Ying-chao's recent mission to Phnom Penh, widely regarded as a show of support for the Pol Pot regime.

Some Thai officials here say privately that Thailand's interests are best served by an independent and strongly nationalist Cambodian government, albeit one preferably more moderate and humane than its present rulers. But few think this is a policy Thailand can afford to pursue too openly.

It came as a surprise here, therefore, to have Upadit reported on the second day of his visit as saying: "The Thai people and the Government praise Cambodia for its courageous and successful defence of the country's independence." In the present context, this could only appear as a tilt towards Cambodia. But Radio Phnom Penh was the only source for this report and it is possible his words were distorted. The phrase "successful defence of its independence" appeared in Chinese and North Korean messages for Cambodia's Army Day celebrations last month.

Bangkok eagerly awaits details from the Upadit delegation. What appears on the surface as a straightforward mission to resolve bilateral issues between neighbours may conceal dangerous pitfalls in regional geopolitics. On the one hand, the Kriangsak Government urgently needs to remove a thorn on its eastern frontier while avoiding being drawn into the Indochina conflict with imponderable consequences. On the other, Bangkok cannot but be concerned over a change in the regional balance of power.

ส 04880

สภ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา.

-

3.5 วิเทศปริทรรศน์ การริเริ่มของไทย
355.027 เพื่อแก้ไขปัญหาสงครามชายแดน.
2521

